

ANA BABAYA İTAATİN KARŞILIĞI

Çok aziz ve muhterem müslüman kardeşlerim! Allahu Teâlâ hazretlerinin selamı, rahmeti, lütfu, bereketi cümlenizin üzerine olsun. Allahu Teâlâ hazretleri şu mübarek ayın feyz ü bereketinden cümlenizi, cümlemizi müstefîd eylesin. Oruçlarınızı, ibadetlerinizi makbul ibadetler eylesin.

Hocamız'ın hocası Gümüşhâneli Ahmed Ziyâüddin Efendi hazretlerinin *Râmûzu'l-ehâdîs* isimli hadis kitabından ve onun tarafından yazılmış olan şerhinden faydalanarak Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretlerinin mübarek hadislerinden bir nebze okuyup izah edeceğiz.

a. Ana Babaya İtaat Etmek

İlk hadîs-i şerîf ana babaya mutî olmak ve iyilik yapmakla ilgili... Peygamberimiz *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretleri Muaz b. Cebel *radiyallahu anh*'ın bize naklettiğine göre buyuruyor ki:

Li-ya'meli'l-bârru mâ şâe en ya'mele fe-len yedhule'n-nâr ve liya'melil âkku mâ şâe en ya'mele fe-len yedhule'l-cennete.

Hafazanallah.

Sadaka Resûlullah fîmâ kâl ev kemâ kâl.

“Ana ve babasına mutî olup onlara evlatlık hizmetini güzel yapanlar, iyilik yapanlar ne isterse yapsınlar çünkü cehenneme girmeyecekler. Ana ve babasına karşı gelip âsî olan, itaatsizlik eden, onları üzen, onlara kötülük eden kimseler de ne isterlerse yapsınlar çünkü cennete girmeyecekler.”

Dinimizde ailenin çok mühim bir mevkiî vardır. Bizim dinimizde iyilik yapanın iyiliğine karşı çok büyük bir saygı vardır. Anne ve babanın da iyiliği hiçbir iyilikle ölçülmez. Annenin fedakârlıkları, babanın sıkıntılara fedakârlıkları hiçbir şeyle ödenmez. Ve o iyilikler çiğnenmez. O iyilikler herhangi bir sebeple bir tarafa atılmaz. Dinimiz, “İnsanlara şükretmeyen Allah’a şükretmesini yapamaz, bilemez.” buyuruyor. Yani Peygamber

Efendimiz'in hadîs-i şerîfinden çıkan hüküm bu!

Allahu Teâlâ hazretlerine şükretmek lazım ama Allahu Teâlâ hazretleri sana o hayrın, o bereketin, o güzelliğın, o iyiliğın, o lütfun, o keremin gelmesinde kimi vasıta etmişse ona da şükran borcun var. Ona da teşekkür edeceksin. Allah vasıta etmiş, senin için zahmet çekmiş, o da ondan ecir kazanıyor; ona da teşekkür edeceksin. Evet, her şeyi takdir eden Allahu Teâlâ fakat O'na şükredeceksin. O'na şükretmezsen, O'na teşekkür etmezsen vazife tam yapılmamış oluyor.

Bu iyiliklerin de en başta geleni ana babanın insana iyiliğidir. Yapılan iyilikler seneler geçince unutulur ama anne babanın şefkati, himmeti ve gayreti olmasa evlat büyüyemez. Çünkü insanoğlu şu dünyaya son derece aciz bir mahluk olarak geliyor. Hiçbir şey yapmaya muktedir değil bir durumda geliyor. Sonra yavaş yavaş, seneler geçerek gelişiyor, gelişiyor... Sinirleri, uzuvları, hareketleri, refleksleri, kabiliyetleri seneler içinde terbiye oluyor. Yavaş yavaş elini

kaldırmayı, gözünün önünden geçen ışıklı şeyleri takip etmeyi, hareket etmeyi, emeklemeyi, ayakta durmayı öğreniyor. Ayakta durunca çok büyük bir iş yapmış gibi gülüyor, seviniyor. Yavaş yavaş bir, iki, üç adım atmayı öğreniyor derken eğitimi, yetişmesi için seneler geçiyor. Küçük bir gayretle olacak şey değil.

Civciv yumurtadan çıkar çıkmaz anasının peşinden koşup gösterdiği yiyeceği gagalamaya başlar. Öyle değil. Balıklar evlatlarının sayısını bilmezler. Yumurtalarını dökerler suyun içine, yumurtadan çıkar. Belki önüne rastlarsa evladını yer. Ama insanoğlu öyle değil. İnsanın evladı çok güç yetişiyor ve anne baba çok fedakârlık çekiyor. Çok zahmetler, meşakkatler çekiyorlar.

Allahu Teâlâ hazretleri bu zahmet ve meşakkati çeksinler, isyan etmesinler, terk etmesinler diye anne ve babanın kalbine bir büyük şefkat ve sevgi koymuş. O sevgi uğruna anne kendisini ateşe atar, evladını korumak ister. Öyle bir şefkat, öyle bir ibretli durum...

Evladın ne yapması lazım?

Dinimiz vefa ve fedakârlık dinidir. Dinimiz iyiliğe mukabele etmek, iyiliği anlamak, iyilik yapana şükretmek, teşekkür etmek dinidir. Adalet ve ölçü dinidir. O halde ana babasına iyi muamele edecek, sözünü dinleyecek.

“Evladım sen küçükken ben, sen bana kaldır da böyle tokat vur, yumruk at, beni merdivenden aşağı yuvarla diye mi büyüttüm?”

“‘Çıkart parayı, benim içki paramı vermezsen seni asarım, keserim!’ de, diye mi büyüttüm ben seni? Salıncakta onun için mi salladım? Onun için mi geceleri uykusuz kaldım? Keşke bakmasaydım da ölseydin. Ölseydin de bu halleri görmeseydim. Sen de görmeseydin çünkü senin için de fena...” Ana babaya yumruk vurmak, onu merdivenden yuvarlamak?.. Gazetelerde ne misallerini duyuyoruz. Ana babaya iyilik etmek âyet-i kerîmede bize emredilmiş. Buyuruyor ki Allahu Teâlâ hazretleri;

Ve kadâ Rabbüke ellâ ta’budû illâ iyyâhu ve bi’l-vâlideyni ihsânâ.

Âyet-i kerîmeye çok dikkat edin! Allah'ın kelamı, her sözünün ayrı bir hikmeti var.

“Allahu Teâlâ hazretleri hükmetti ki kendisinden gayrısına tapmayasınız.”

Başkasına boyun eğmek, başkasına itaat, başka şeye tâbi olmak yok. Allah'a tâbi olacaksın. Allah'tan gayrıya tapmayacaksın.

İnsan başka şeye tapar mı?

Tapmış tabi... Her şeye tapmış; yıldıza, aya, güneşe, öküze, ağaca, taş, puta, paraya, nefse, zevke... Bazıları tapmışlar, tapmaktalar ve tapacaklar. Allah ıslah etsin.

Başta; “Allahu Teâlâ hazretleri hükmeyleti ki kendisinden gayrıya ibadet etmeyesiniz.” diyor.

Allah'ın bizden ilk istediği ne?

O'na şükürü ve kulluk vazifemizi yapmak...

Neden?

O da bize en büyük iyiliği yapmış. Bize şu varlığı, bu emanetleri vermiş; gözümüz görüyor, elimiz tutuyor, kulağımız işitiyor, sağız, sâlimiz... Dünyanın başka yerlerinde insanlar birbirlerini katır katır kesip

doğrarken, *elhamdülillah* huzur ve sükûn içindeyiz.

İçinde bulunduğumuz nimetler... İklim bakımından güzel bir iklimdeyiz; sıcağı var, soğuğu var. Manzara bakımından enfes bir yerdeyiz; dağı var, denizi var. Balık var, buğday var. Kıtlık çekmeyiz, gıdasızlık çekmeyiz, sebze sıkıntısı çekmeyiz. Yani dünyanın şahane bir yerini Allahu Teâlâ hazretleri bize nasip etmiş.

Layık mıyız?

Hiçbir şeye liyakatimiz yok. İki para etmeyiz ama lütf u kereminden lütfeylemiş, buraları ihsan eylemiş. Bizim de değilken, dedelerimizin O'nun yolunda çalışması, gayretiyle... Dedelerimiz, "Ben bu dine hizmet edeceğim." diye kefeni boynuna dolamış, başına sarık diye sarmış, buraya gelmiş. Diyâr-ı gurbette, "Allah yolunda müslümanları koruyacağım." derken Allah da, "Gel kulum, sen bana böyle hizmet arzu ettin, ben de sana bu güzel diyarları vereyim." demiş.

İnne'l-arda lillâhi yûrisuhâ men yeşâ.

“Yeryüzü Allah’ındır. Allah kime dilerse ona verir.”

Sen kul ol, sana versin. Dedelerin kul olmuşlar, vermiş. Sen kulluğu terk ettin, aldı. Sen isteseydin Belgrad’dan Hicaz’a, Kırım’dan Cebel-i Tarık’a pasaportsuz gidip gelebilirdin. Kıymetini bilmedin, Allahu Teâlâ hazretleri elinden aldı. Kıymetini bil, O’na kulluk et, yine olur. Her şeye kâdir, Allahu Teâlâ hazretleri...

İlk vazifemiz, O’na kulluk etmek. Çünkü bütün iyiliklerimiz O’ndan. Neyimiz varsa O’ndan. Her şeyimiz Mevlâ’dan.

“Yâ Rabbi! Çok şükür verdiğin nimetlere...”

Her şeyi yerli yerinde; hastalığı yerinde, belası yerinde, cezası yerinde... Kahrı güzel, lütfu güzel, her şeyi güzel... Hepsi yerinde.

Emin olun kahrı olmasa şu dünyada nizam olmaz. Kahrı da lazım...

Lazım değil mi?

Bazı insanların kahrolması gerekmez mi?

Kahrı da lazım, lütfu da lazım...

Sana da arada lazım... Hiç sıkıntı gelmese, sen aklını başına toplamazsın ki.

Hiç sıkıntı gelmese, hiç imtihan olmasa, hiç başın dara gelmese, sen kolay kolay bu yola mı gelirsin?

Hatırına gelmez... Gafil gafil, ot gibi, nebat gibi yaşar, geçer gidersin. Allah arada sırada dert, sıkıntı veriyor ki onda da hikmet var. O dertlerden, sıkıntılardan kurtulmak için büyük bir iltica yeri arıyorsun da, “Aman yâ Rabbi!” diyorsun.

Allah’ı bildirten, “Aman yâ Rabbi!” dedirten hastalığa da merhaba... O da hoş!

Ya insan hiç Allah’ı bilmeden böyle gitse? Âhireti fena olsa?..

Günah bile hoş!

“Allah Allah, hoca bugün şaşırıldı.” diyeceksiniz.

Hadîs-i şerîften, Peygamber Efendimiz’in sözlerinden söylüyorum. Bir günah ki insana haddini bildirir. Kendisinde kalp kırıklığı, boyun büküklüğü meydana getirir. Burnunu

kırar, edebini takındırır, boynunu büktürür de Mevlâ'ya yönelttirir. O günah; kendisini kibirli, azametli, kendini beğenmiş, mağrur bir insan haline getiren ibadetten daha hayırlıdır.

Namaz kılıyorsun, biraz hayr u hasenât yapmışsın, biraz şöyle olmuş, böyle olmuş; çalımından yanına yaklaşılmıyor.

Bu fena!

Günah işlemiş, boynu bükük; haddini biliyor, sesi çıkmıyor kenarda. Bu daha iyi! Böyle bir gönül kırıklığı, Allah'a dönme meydana getiren günah, Allah'ın sevmediği kibir ve ucub durumuna düşüren ibadetten daha hayırlıdır, diyor.

Her şeyde hikmet var. Onun için her şeyi güzel. Bu dünyanın her şeyi güzel...

Meşâyih-i kirâmdan bir zâtın dervişleri etrafına toplanmış. Vaaz esnasında, sohbet esnasında demiş ki;

“Ey talebelerim, müritlerim! Söyleyin, sizin elinizde imkân olsaydı dünyayı nasıl yapardınız?”

Kimisi demiş ki; “Ben hiç kış yapmazdım, hep yaz olurdu.”

Kimisi demiş ki; “Ben hiç gece yapmazdım, hep gündüz olurdu.”

Kimisi şöyle kimisi böyle... Yani hayal ya! “Elinizde imkân olsaydı ne yapardınız?” deyince herkes bir şey söylemiş.

Bir tanesi kenarda duruyor, hiç ses çıkartmıyor, boynu bükük. Söz ona gelmiş, demiş ki;

“Sen konuşmuyorsun, söyle bakalım fikrini.”

“Efendim! Yazını, kışını, baharını; gecesini, gündüzünü düşündüm... Elimde imkân olsa, hiçbir şeyini değiştirmem. Kâinâtın bu hâli, her şeyi güzel.” demiş.

Gece olmasa nasıl istirahat edersin? Allahu Teâlâ hazretleri elektrikleri söndürüyor ki herkes uysun. Yanık olsa herkes bir gürültü patırtı peşinde koşar, rahatın kaçar. Kâinâtın, dünyanın elektriklerini söndürüyor; herkes rahat ediyor. On ikiden sonra gazinolar da seslerini kesiyor, gürültü patırtı kalmıyor, herkes istirahate çekiliyor.

Yoksa o ışık sönmese bu haşarı insanları tutabilir misin?

Herkes bir tarafta gürültü patırtı yapar, sana uyku uyutmazlar. Sokaklar çocuklarla dolu, oynarlar... Sen yorgun argın işten gelirsin, istirahat edemezsin... Gecesi güzel demek ki...

Kışı?

Kışı da güzel... Kış olmasa bahar olmaz, yaz olmaz. Yazın bereketi olmaz, meyveler olmaz, mikroplar ölmez, dünya mahvolur.

Yazı da güzel... Meyveler olgunlaşıyor, başaklar olgunlaşıp sarkıyor.

Nesine baksan hepsi güzel; her şeyi mükemmel...

İnsanın kaşları güzel; gözü koruyor, terler geliyor aşağı akıyor. Kirpiği güzel, gözünün kapağı güzel... Burnu güzel, burnunun içindeki kılı güzel... Ağız güzel, dili güzel, dişi güzel; ön dişlerin keskin, yan dişlerin öğütücü ve yaygın olması güzel... Her şeyi güzel işte... Daha ne istiyorsun? İbretle bakarsan hepsini görürsün. Şükretmek lazım...

Âyet-i kerîmede de buyuruyor ki;

“Allah hükmetti ki Allah’tan gayrıya ibadet etmeyesiniz.”

İlk iş o! Tamam... Çok mühim bir şey, en önemli şey... Kabul ettik, *âmennâ* ve *saddaknâ*. Âyet-i kerîmeye boyun verdik, boyun büktük. Tamam! Ama bakın hemen arkasından ne diyor;

Ve bi’l-vâlideyni ihsânâ. “Allah ana babaya iyilik etmeyi emretti, hükmetti.”

Kendisine şirk koşmayacaksınız, ibadet edeceksin; hemen arkasından ana babaya iyilik etmeyi emrediyor. Hey evlatlar hey! Peygamber Efendimiz; “Annesi babası sağken âhireti, cenneti kazanamayanlara yazıklar olsun!” demiş. Kazanacaksınız!

Bir hadîs-i şerîf var, ne kadar güzel bir hadîs-i şerîf; “Bir evlat; babasına, anasına hoş, gönlünü alacak bir şeyler yapar da onları kendisine güleç yüzle, sevgiyle, içinden, yüzünün hatları güleç, gözleri gülerek baktırtırsa bir köle âzat etmiş gibi olur.” diyor Peygamber Efendimiz. Evlat için köle âzat etmiş gibi sevap olur.

Neden?

Annesine gözleri gülerek baktırttı. Anne babasını, “Ah benim evladım, maşaallah...” diye gözlerinin içi gülerek baktırttı, öyle dedirtti ya... Al sana bir köle âzat etmiş gibi sevap, diyor.

Peygamber Efendimiz’in etrafındaki ashâb-ı kirâmından *rıdvanullahi teâlâ aleyhim ecmain* bir tanesi demiş ki;

“Yâ Resûlallah! Çok bakarsa ne olacak?”

Günde 360 defa bakar. Evlat ana babayla sık sık karşılaşır.

Her seferinde Allahu Teâlâ hazretleri köle âzat etme sevabını vermeye kâdir değil mi? Resûlullah Efendimiz, *Allâhu Ekber!* demiş.

Allahu Teâlâ hazretleri mükâfatı vermekten aciz mi?

Kâdir-i mutlak... Her bakışına bir köle âzat etmiş gibi sevap veriyor.

Allah cümleye akıl fikir versin. Bir öyle, bir de İslâm’ı engellemeye çalışanlara akıl fikir versin ki İslâm, evlatları böyle evlat etmek istiyor. Sen İslâm’ı çeşitli şekillerle,

“Eski devrin fikriyatımış, çöl kanunuymuş, hurafeymiş, bilmem neymiş.” filan diye engelliyorsun. Yeni nesli kendi kafana göre yetiştirdin.

Nasıl yetiştirdin?

Tam Avrupalı gibi... Onların kafasınca yetiştirdin. Dünya var; dünya hayatı, zevki var...

Âhuret?

Ne bileyim, onun nazarında yok. Hiç! Çünkü hepsi açıkgöz herifler. Hiç kanarlar mı, öyle cennet diyeceksin cehennem diyeceksin de... Açıkgöz! Gözleri çok kocaman açılmış. Onun için hiç şey yapmıyor, hiçbir şeye inanmıyor.

İnanmıyor ama arkasından anarşi, haydutluk, adam kesmek, asmak, banka soymak, karakol basmak, askere şey yapmak...

Neden oluyor?

Tek tek şahısları bırak, temelini bir araştır.

Neden bu hadise oluyor?

Bu hadisenin temelinde Allah inancının olmaması var. Adamlar muhakeme ediliyor; “Adın ne, soyadın ne, sanın ne, dinin ne?” deyince, “Benim dinim yok!” diyor. Küstah! Benim ona iftiram değil! Ben kimseye iftira etmem. Bana ne!.. Ben isterim ki cümle cihan halkı müslüman olsun, hepsi benden daha ileri gitsin. Allahu Teâlâ hazretlerinin rahmeti çok, bitecek değil ki ona da verir, bana da verir. Hiç korkmam, onun da müslüman olmasına memnun olurum. Kendisi; “Ben müslüman değilim, Türk de değilim.” diyor. Olabilir, insan başka ırktan olabilir. Bir başka ırktan olan insanı kınamaya kimsenin hakkı yoktur, çünkü insanın gelirken “ben şu ırkı seçeyim” diye seçmeye hakkı yok. Rum olur, Ermeni olur, yahudi olur, Rus olur, Romen olur, Bulgar olur... İman sahibi olursa insan olur, insanların insanı olur, insan-ı kâmil olur, çok yüksek şahsiyet olabilir.

Bizim ırka sözümüz yok, ırka ne diyelim? Adamın boyuna posuna ne diyelim? Allah yaratmış; öyle yaratmış, öyle ana babadan yaratmış...

Bizim kafaya; söze ve fikre sözümüz var.

Adam diyor ki; “Ben Türk de değilim.”

“Falanca ırktanım.” demek istiyor yani kızıyor. “Türk de değilim, müslüman da değilim.” diyor. “Bana öyle deme. Beni mahkeme kayıtlarına ‘müslüman, Türk’ diye geçirme.” diyor. Cesaretle bunu böyle söylüyor.

Kim getirdi bunu bu hâle?

Sen onun içindeki imanını yıktın. Hem de hak olan, pırıl pırıl imanı yıktın. Bugün Avrupalı İslâm’a gelirken, aklı başında alimler, tetkik eden insanlar İslâm’a gelirken, papazlar müslüman olurken sen bu memleketi hıristiyan yapmaya çalışıyorsun. Allah Allah! Herkes gider Mersin’e bu adam gider tersine. Avrupa müslüman oluyor, sen ne diye beni hıristiyan etmeye çalışıyorsun? Kıyıda köşeden, gazetede mecmuada, radyoda televizyonda Hıristiyanlık propogandası yapacak... Vah zavallı vah, vah zavallı vah!.. Hangi asırda yaşıyorsun? Allah birken üç olur mu? Senin gibi yeryüzünde yürüyen insan Allah’ın oğlu olur mu be hey şaşkın?! Onu mu öğreteceksin insanlara?

“Onu öğreteceğim.”

Neden?

“Orada içki var, kumar var, zevk var, sefa var, tesettür yok. Bu Müslümanlık zor yahu... Plaja gitsen olmaz, içki içsen olmaz, zevk ü sefa yapsan olmaz... Rüşvet almak istersin aldirtmaz, faiz yemek istersin yedirtmez...”

“İllallah” diyor.

Geçen gün bizim arkadaşlardan birisi üniversiteden bir beynelmilel toplantıya gitmiş, çok acı bir şey anlattı. Bir şey söylesem zülfiyâre dokunur, bir şey demeyeceğim ama bizim Türkler'den birisi Pakistan'da;

“Bana içki ver.” demiş. Garson;

“Efendim kimsiniz siz? Biz herkese içki vermiyoruz, yabancıların pasaportunu görmemiz lazım.” demiş. Bu da çıkartmış pasaportunu vermiş;

“Al, yabancıyım işte. Bana içki ver.” demiş. Pasaportu almış garson, bakmış Ali mi, Hüseyin mi, Mehmet mi yazıyor... Demiş;

“Size veremem.”

“Neden?”

“Senin ismin müslüman ismi... Müslümana yasak. Benim memleketimin kanununa göre ben sana içki veremem, beni işimden atarlar.” demiş.

“Yahu ben müslüman değilim. Bizim memlekette bazı dinlerden insanlar vardır. Onlar mecburen vaziyeti idare etmek için müslüman ismi alırlar. Dönmeler vardır, akidesi başkadır. Ben öylelerdenim.” demiş.

“Olmaz! Ben onu kabul etmem, beni işimden atarlar. Adın müslüman ismi.”

Kavga gürültü... Adam lanet ederek gitmiş, içkisini getirmiş. Bir içki içecek, dinden imandan gidiyor. Akla bak... Akıl mı yani bu şimdi? Muhakeme mi, bilim mi? Bilim zihniyeti mi bu?

İnsan ana babasına iyilik edecek. İyiliğin önemini belirtmek için âyet-i kerîmeyi okuduk. Allahu Teâlâ; “Bana ibadet edin.” diyor, arkasından, “Ana babaya iyilik edin.” demiş oluyor. O kadar önemli... İslâm, evlatları ana babalara mutî ediyor.

Şimdi burada askerlikle ilgili hadîs-i şerîfleri anlatmaya başlasam, bütün askerler

buraya toplanır, memnun olurlar. Ama benim kimsenin iltifatına ihtiyacım yok da önüme hangi hadîs-i şerîf geliyorsa onu söylüyorum. Seni kızdıracak bir hadis gelse onu da söylerim. Çünkü söylemezsem korkarım, tir tir titrerim; söylemem lazım. Yani ben de aciz, Allah'ın bir kuluyum, burada ne yazıyorsa onu söyleyeceğim.

Dinimiz her şeyi gayet güzel ölçüler içinde yapmış. Bu dini engellersen bu memlekete de zarar verirsin. Biz her zaman, her vaazda döndürüp dolaştırıp neticede lafı buraya getirip bunu da söylüyoruz. Etmeyin, eylemeyin... Biz bu işin mütehassısıyız. Biz üniversitede okuduk, teknik tahsil gördük, teknik yüksekokullarda hocalık yaptık. Bu tarafı da, o tarafı da biliyoruz. Sen bu tarafı bilmiyorsun. Gel bana itimat et. Ben senin bildiğin her şeyi biliyorum. Batı'yı da biliyorum, Doğu'yu da biliyorum. Ama sen Batı'yı da bilmiyorsun, Doğu'yu da bilmiyorsun. Batı'yı bilsen!..

Geçen gün gazeteler yazdı. Askerî tatbikat oluyor ya, Amerikalı general tatbikata gelmiş, karargâh çadırına girmiş. Komutanımız

ona çay ikram etmiş ama kendisi içmemiş.
Misafir Amerikalı general;

“Niçin siz imiyorsunuz?” demiş.

“Ben oruçluyum. Bizim ibadet zamanımız, Ramazan...”

Maşaallah, Allah razı olsun. O zaman general demiş ki;

“Ben başkasının inancına saygılıyım. Başkası dinî inancından dolayı çay imezken ben onun karşısında çay iemem. Götür bu ayı.”

Avrupa bu işte! Sen bunu da olamıyorsun. Ne Avrupalı, ne Asyalı; ne müslüman, ne gavur!.. *Allahu Ekber!* Sen ne biçim insansın? Hadi bu dinden çıktın, bu milletin tarihinden, örfünden, âdetinden koptun... Amerikalı ol bari. Git, şu Amerikalı'nın yanına diz çök, ondan saygıyı öğren bari.

Bizim memleketimizde geçtiğimiz senelerde Ramazan'da Ermeniler çocuklarına sokakta ekmek vermezlerdi; “Müslümanların oruç zamanıdır. Gel buraya terbiyesiz. Dışarıda yemek yeme, erik yeme!” diye çocuklarını ağırılırdı. Bu bir örf, terbiye...

Ne güzel şey! Ecdadımız ne güzel terbiye etmiş her şeyi.

Ama işte, sen onu da olamadın. Sen bir şaşkın adamsın. Ne Batı'yı, ne Doğu'yu biliyorsun. Batı'da din ve vicdan hürriyeti var, başkasının inancına saygı var. Bizimki olsa bir sürü laf söyler; "Oruç tutmak doğru mu yanlış mı? Vücudun zayıflar, sen askersin. Şimdi ne yapacaksın, tatbikattasın, seferî iken oruç tutulmaz..."

Otobüste, "Namaz kılacağım." diyorsun, muavin efendi müftü kesiliyor. "Gittiğin yerde kıl, oturduğun yerde kıl, seferdesin, bilmem ne..." diyor, bir sürü laf söylüyor. Ben sana onların hepsini öğretebilirim! Ben burada namaz kılmak istiyorum, çek kenara otobüsü, kılalım. Ne olur yani? Tekerin patlasa zaten 45 dakika beklemeyecek misin? Yine bekleyeceksin. Herkes müftü kesiliyor.

Ama Batılı öyle demiyor, "Ben senin inancına saygılıyım." diyor. Alman fabrikatörlerden birisi kendi işçilerini toplamış, demiş:

“Müslümanların Ramazan’ı geldi. İçinizde oruç tutacaklar ayrılınsın.”

Bizim işçiler, “Acaba oruç tutuyoruz desek mi demesek mi?” diye düşünmüşler, taşınmışlar. “Bu Alman kim bilir ne yapacak. ‘Ben sizi işten ayırıyorum çalışamazsınız. Oruçtan dolayı vücudunuz zayıf düştüğü için verimli ve sıhhatli çalışamazsınız.’ mı diyecek...” filan diye kimisi dememiş. Kimisi de bir adım öne çıkmış, cesaretle, “Ben oruç tutacağım.” demiş. Üç-beş kişi ön tarafa çıkmış. “Peki, siz şöyle ayrılın.” demiş. Fabrikanın personel müdürüne demiş ki;

“Bunlara bir ay maaşlı izin... İbadetlerini kolay yapsınlar. İbadet için hem maaşını, parasını ver hem de izinli sayılsınlar...”

Ötekilerden de başlamışlar, “Efendim, biz de tutacaktık...”

“Yoo, geçti, geçti...” demiş.

İşte Avrupalı böyle! Yani saygı gösteriyor. Sen saygı göstermiyorsun. Ona karışyorsun, buna karışyorsun. Her zaman cedel. Her dairede... Ben çocuğumu mektebe gönderdim.

Kızım başörtülü. Her akşam geliyor, yüzü bir karış asık.

“Ne oldu evladım, nedir derdin?”

Münakaşa, münakaşa, münakaşa... Çocuk dikiş nakış dersine gidiyor, asabı bozulup öyle geliyor. Efendim ne lüzum varmış örtünmeye, senin kalbin temiz olmalıymış... Biz temiz kalpli filan biliyoruz, dışarıda gezmemiş insan değiliz ki... Yani biz camekânda yetişmedik ki bu cemiyeti biliyoruz. Biz bu kızların, erkeklerin kalplerinin ne kadar temiz olduklarını biliriz. Ben şöyle külahımı koyuvereyim, onun içine o lafları istediğin kadar anlat. Külahıma anlat! Bana lüzum yok, ben biliyorum. Kalbi temizmiş, bilmem neymiş, şuymuş buymuş... Çıkar çıkmaz sağa sola göz kaş işaretine başlıyor.

Böyle bir cedel... Ya bırak, müsaade et. Hiç olmazsa, “Benim inancım böyle, seninki böyle.” de. Onu da demiyor. Ne Avrupa’nın müsamahası, centilmenliği var; ne bizim dedelerimizin dindarlığı var. İki cami arasında beynamaz... Ne oradan ne oradan! Halbuki bir sisteme tabi olması lazım.

Ben Avrupalıyla, Amerikalıyla konuştuğum zaman ikna edebiliyorum. Anlatıyorum, adam, “Haklısın.” diyor, kelime-i şehadet getiriyor müslüman oluyor. Bizimkine konuşuyorsun, konuşuyorsun; “He he, he he” diyor, ondan sonra bildiğini okuyor. İstedğin kadar konuş. Üstüne yüklendin mi 180 derece öbür tarafa yatıyor, çekiliyorsun 180 derece bu tarafa geliyor. Fikir yok, sistem yok, muhakeme kabiliyeti yok. İstedğin kadar anlat.

“Sen neyi seversin?”

“Ben müslümanım, Müslümanlığı severim.”

“O halde işte şu müslüman, bunu sev.”

“Hayır, onu sevmem.” diyor.

Allah İslâm’la uğraşanlara akıl fikir versin. İslâm’la uğraşanlar, İslâm’ı kötü din gibi göstermek isteyenler kendilerini mahvediyorlar.

Bunu neden ciğerim yanık yanık söylüyorum?

Gelirken yolda okuyayım, kendisinden biraz istifade edeyim diye yanıma bir kitap aldım. İlim eseri... Yazan bir tıp profesörü, tıbbı biliyor. Adam bir şeyler yazmış; işi psikolojiye, ruhiyata getirmiş. İçinde ruh çağırma vesairelerle ilgili bahisler var. Ondan sonra baktım; ne Müslümanlığı, ne Hıristiyanlığı, ne Yahudiliği beğeniyor... “Allah elçi göndermez.” diyor, “Cebrail diye bir şey yoktur.” diyor... Bunlar senin ihtisas sahan değil, sen bunları bilmezsin ki...

Bir sürü küfür. Her cümlesi insanın dinden, imandan çıkmasına sebep olacak bir sürü şey yazmış. “Bırak, bu geçmiş şeydir, masaldır.” filan diye başkalarını da kendi yoluna çekmeye çalışıyor. Ama bu hem kendisini hem cemiyeti yıkıyor, temelinden taş alıyor, farkında değil. Kendisi mahvoldu, gitti. İmansız olunca Allah perdeyi kapatıyor, gözüne perde iniyor. Hakikatlerin görünmesi mümkün değil, kalbini mühürlüyor.

Taba'allâhu alâ kulûbihim.

Hakikati görmesi mümkün değil, anlatamazsın.

İlâ cehenneme zümerâ.

Kendisi gitti, başkalarını da götürüyor.
Tek tek gitse, başkalarını götürmese...

E ne yapalım?

Hani trafik kazası oluyor, yangın oluyor, zelzele oluyor; yüzlerce insan ölebiliyor ama geride cemiyet kalıyor. Fakat bu, bir de cemiyeti yıkıyor. Cemiyetin prensiplerini, taşları kökünden ala ala... Bakıyorsun koskoca, sağlam, dünyanın hayret ettiği ve hayran kaldığı İslâm cemiyeti, müslüman Türkiye'nin sosyal yapısı çatır çatır çatırdıyor. Bakıyorsun duvarları yıkılmaya başlamış.

İsveç'ten adam geliyor, anlatıyor;

“Bizim memleketimiz sosyal güvenlik, sosyal refah denilen şeyi, garanti denilen şeyi en son noktasına getirmiş. Hiç kimse işsiz kalsa da aç kalmaz. Hastaneler parasız tedavi eder. Tıp sosyalizasyonu sağlanmıştı. İnsan hayatı garantilidir. Yani adam ölmek istese ölmesi mümkün değil, her türlü tedbir alınmıştır. Hastaysa bakarlar, açsa doyururlar, parasızsa cebine para koyarlar. Her türlü imkân sağlanmıştı. Sosyal hakların hepsi sağlanmış;

garantiler, sigortalar vesâireler... İşsizlik sigortası var, sıhhat sigortası var, şunu var, bunu var... Adamın orada aç kalması mümkün değil. ‘Bırakın, aç kalmak istiyorum.’ dese, mümkün değil. Öyle sağlam her şey...”

Ama dünyada en yüz kızartıcı suçlarda İsveç birinciymiş. Cinsî cinayetlerde şu kadar, bilmem nelerde bu kadar, bilmem nelerde bu kadar... Birinci geliyormuş.

“Her türlü şeyi tamam da bu adam niye böyle? Niye bunlar sapıtıp dünyada suçta birinci oluyorlar?” diye adamlar kara kara düşünmeye başlamışlar. Genel müdürleri, emniyet müdürleri kalkmış, buraya gelmiş de; “İstatistiklerden inceledik. Sizin memlekette bu çok az oluyor. Siz ne yapıyorsunuz da az oluyor, biz ne yapmıyoruz da bizde bu çok oluyor?” diye bize danışmış. Onun bir tek cevabı var: Biz müslümanız da ondan. Sen de İslâm’dan uzaksın da ondan.

Bana arkadaşım anlattı. Adam; “Ben gemiyle üç aylık seyahate gidiyorum. Al evimin anahtarı, karım yalnız kalmasın.” diye anahtar veriyor. Kafası o kadar bozukmuş. O cemiyetten hayır gelir mi? İnsanlar intihar

ediyor. Bakıyor, hayatın tadı tuzu yok, atıyor kendisini kayadan aşağıya. Kayalarda parçalanıyor, intihar ediyor. Veya karşısındakini kesiyor. İçi rahatlasın diye 30 kişi, 50 kişi kesiyor.

Neden?

Deli adam!.. İslâm olmayınca, gönül mâmur olmayınca mahvoluyor.

Biz?

Biz dünyanın en mesut ülkesiyiz. Ruhî bakımdan en kuvvetli ülkesiyiz. Gelirken gazetede okudum; Rusya'nın en çok korktuğu ordulardan birisi Türk ordusudur.

Neden Türk ordusundan herkes bu kadar korkuyor? Silahlarımız çok mu modern, çok mu mükemmel?

Hayır. İmanımız var! Biz ölümden korkmayız. Bizim kafamızı biri kızdırdı mı mahvoldu, tamam... Yani bizi kızdırmasın kimse. Dünya bir tarafa... Ölümden korkmamak nereden geliyor? İmanımızdan geliyor. Ölüm bizim için bir bahar ülkesidir, hayattan bir terhistir. "Vazifeleri tamam, seni

emekliye ayırdım.” demek gibi bir şey. “Hadi gel yoruldu, istirahat et.” demek...

Bilâl-ı Habeşî hazretlerinin vefatı yaklaşmış da yanında kızları, hanımları; “Vah babacığım! Nedir senin şu başına gelen... Nedir şu çektiğin sıkıntı, yazık sana...” filan diye acınıyorlar. “Sus! Öyle deme. Bana acıma. Ben, yarın sevdiklerime kavuşacağım. Sevdiklerim öbür tarafta. Resûlullah âhirete göçtü, ashâb-ı kirâm göçtüler. Ben de biraz sonra ruhumu teslim edince onların yanına gideceğim.” diyor.

Ölüm daha tatlı. İmandan dolayı daha tatlı...

Niye biz ölümü temenni etmiyoruz?

Peygamber Efendimiz, “Ölümü temenni etmeyin. Müslümanın yaşaması iyidir.” diyor da ondan. Çok yaşar, çok sevap kazanır, büyük işler yapar, ecri çok olur. Böyle emir olduğu için ölümü temenni etmiyoruz, edemiyoruz yoksa ölümden korkmayız.

Biz ne kadar kötü olsak, yani bizi katranın içine batırsalar çıkarsalar, siyah yapsalar yine içimiz beyazdır. Bizim kalbimiz temiz. Bizim

sarhoşumuzda bir felsefe vardır, şaşarsın. Yanına sokul, dinle! “Allah Allah” der, hayret edersin. Bir fedakârlık vardır, gözlerin yaşarır. Canını vermeye kalkar sana. Bir arkadaşlık vardır, emsali görülmemiş bir şey. Sosyal bünyesi bozulmamış Anadolu kasabalarında bir komşuluk vardır, hayran kalırsın. Herkes herkesle ilgilenir, herkes herkese yardımcı olur.

İşte adam bu yapıyı bozuyor, haberi yok. Çünkü dünyadan haberi yok. Öteki cemiyetleri incelese, o cemiyetlerin nasıl yangınlar içinde olduğunu, ne kadar sıkıntı çektiğini bilse o zaman yapmayacak ama bilmiyor.

“Avrupa’ya benze!”

Avrupa’ya gittik, gördük işte, Avrupa’nın neresine benzeyeceğiz? Söyle bakalım neresine benzeyelim? Adamlar intihar etmek için çare arayıp duruyorlar. Onlar memnun değiller ki... Onlar bize hayran, “Ah şu Türkler’in kardeşliği.” diyorlar, “Ne güzel ahbaplıkları, arkadaşlıkları var. Biz burada iki komşu birbirimizle arkadaş olamıyor, ahbaplık edemiyoruz.” diyor. Babanın evlada, evladın ana babaya sevgisi, bağlılığı yok. Adam

babasına yemek çıkartıyor, arkasından “parası şu kadar” diye fatura çıkartıyor. Bu mu yani?

Âyet-i kerîme; “Anaya babaya hayırlı evlat olun!” diyor. Hadîs-i şerîf, “Çünkü anaya babaya iyilik yapmakta olan bir kimse ne işlerse işlesin cehenneme girmeyecek.” diyor. Bu, biraz cesaretle söylemek gerekirse; ne yaparsa yapsın, ne kadar suç işlerse işlesin öteki büyük sevap olduğundan dolayı, o sevabıyla Allah onu cennete sokar demek. Ama sakın, “Ben anama babama itaat ediyorum binâenaleyh şu günahı işleyeyim.” demeyin. O mânaya değil!

Buradan ne çıkıyor?

Anaya babaya iyilik etmek sonunda döndürür dolaştırır, o insanı cennete sokar, cehennemden uzaklaştırır, demek. Ama nasıl cennete sokar? Allah o kimsenin kalbine hidayet verir, kötülükleri ve yanlış işleri yaptırmaz, zulüm ve haksızlık ettirmez. Döner dolaşır, sonunda cennete gider.

Geçen gün hadîs-i şerîfte okuyorum, ne kadar hoşuma gitti. Bedevînin birisi gelmiş. Bedevî, çöl adamı, dağlı, köylü yani incelikleri

bilmez kimseler demek... Ama Peygamber Efendimiz'e iman etmiş, mü'min, başımızın tâcı, sahâbe-i kirâmdan *rıdvanullahi teâlâ aleyhim ecmaîn*. Demiş ki;

“Yâ Resûlallah! Bana bir şey söyle, haber ver, bildir ki onu yapınca cehennemden kurtulayım, cennete gireyim. Nedir, ne yaparsam böyle olurum?”

Diyor ki Peygamber Efendimiz;

“Seni cehennemden kurtulmak, cennete girmek arzusu mu buraya getirdi? O mu seni harekete geçirdi?”

“Evet yâ Resûlallah.”

“Peki, o halde adaletli, doğru, dürüst konuş ve malının fazlasını hayr u hasenâta sarf et.” diyor.

Düşünüyor, taşınıyor, samimi olarak diyor ki;

“Yâ Resûlallah, ben bunu nasıl yaparım? Yapamam. Kendi ihtiyacımı göreceğim, ondan sonra malımın fazlasını dağıtacağım... Bu zor gelir, yapamam. Bu dilim de durmaz, her

zaman belki adaletli konuşamam. Bunu kolay yapamam.”

Peygamber Efendimiz de o zaman buyuruyor ki;

“O halde ziyafet ver, açları doyur. Önüne gelene, bildiğine bilmediğine selam ver.”

Düşünüyor taşınıyor; her zaman insanları toplayacak ziyafet verecek ve herkese selam verecek...

“Bu da bana ağır, bunu da kolay yapamam.” diyor. O zaman diyor ki Resûlullah Efendimiz;

“Senin hayvanların var mı? Develerin, deve sürülerin var mı?” Bedevî ya, köylü ya;

“Var.” diyor.

“Onlardan sütlü bir deveyi ayır. Bir de kendine bir süt tulumu edin. O tulumda sütü sağarsın, iki günde ancak içebilen bir yoksul aileye o sütü ikram edersen, onun gönlünü şen edersen.” diyor. Hani bazı insanların devesi, malı mülkü, bir şeyi yoktur. O zaman buzdolabı da yok tabii. Sütü her zaman içemiyor zavallı. Hurma bulursa bir hurma

alacak... Onlar sütü içtiler mi, “Tamam, karnımız doydu, *elhamdülillah.*” diye kalkarlardı. Biz, yemeği tıka basa yeriz, ondan sonra üstüne keyif olarak sütlü kahve içeriz. Neyse...

Peygamber Efendimiz; “Umarım ki deven helak olmadan, süt tulumun yırtılıp parçalanmadan, eskimeden cennetlik olursun inaallah.” diyor.

Peygamber Efendimiz yle dedi mi olur! Hakikaten daha devesi helak olmadan, süt tulumu yırtılmadan Őehit oluyor. Őehitler cennete gidecek, işte cennetlik oldu.

Allah esbâbını ihsan eder. Onun için ana babaya iyilik etmek lazım mânası çıkıyor. Öteki kısmı da; “Anaya babaya âsî, karşı gelici, itaatsiz kimse de istediği işi yapsın. Cennete girmeyecek.” O da cennete girmeyecek. Ana babayı hoşnut ve razı etmek lazım, başka çare yok. Peygamber Efendimiz’in zamanında bir iyi çocukcağız, delikanlı kimse hastalanmıŐ, ölecek. Fakat ne ruhunu teslim edebiliyor, “kelime-i Şehadet getir” filan diye telkin ediyorlarmıŐ ama ne de kelime-i Şehadet getiriyor. Getiremiyor, söyleyemiyor...

Sen *lâ ilâhe illallah* demeyi kendinde mi sanıyorsun? Sen şu camiye gelebilmeyi kendinde mi sanıyorsun? Sen de plaja, eğlence yerlerinden bir eğlence yerine giderdin... Sen kendinde mi sanıyorsun? Allah'ın hoşuna gidecek, bir edebe uygun iş yaptın; tevbe mi ettin, istiğfar mı ettin, anan mı dua etti, baban mı dua etti de şu hayırlı yerde bulunabiliyorsun, şu *lâ ilâhe illallah*'ı diyebiliyor, şu ibadeti yapabiliyorsun. Yoksa yapamazsın.

O şahıs da *lâ ilâhe illallah* diyemiyormuş. Herkes hayret etmiş, gelmişler Resûlullah'a bildirmişler. Demişler ki;

“Yâ Resûlallah, bu kardeşimiz *lâ ilâhe illallah* da diyemiyor, canını da veremiyor.”

Yanına varmış da anlaşılmış; anası ona biraz kırgınmış. Anası kırgın olduğu için *lâ ilâhe illallah* diyemiyor. Onun üzerine demiş ki;

“Ateş toplayın.” Anası;

“Ne olacak?” demiş.

“Oğlunu çatır çutur yakacağız.” demiş.

“Aman! Yok yakmayın, ben razı oldum.”

Zaten Resûlullah Efendimiz’in maksadı yakmak değil. Yani demek istiyor ki; sen bundan hoşnut, razı olmaz, hakkını helal etmezsen bu cehenneme gidecek. Gözünün önünde yanmasına razı değilsin, orada ebedî yanmasına razı olur musun? Anasından hoşnutluk alınca o zaman kelime-i şهادet getiriyor, iman ile ruhunu teslim ediyor.

Allah büyüklerimize karşı saygılı, ana babamıza karşı hürmetkâr eylesin. Eskiler demişler ki;

“Hocanın sopası ana babanın okşamasından daha iyidir.”

Hoca, ana babadan da önde gelir. Artık insan hocasına karşı gelirse onun durumu ne olur, bilmiyorum.

b. Kur’an Okuduğu Halde Dinden Çıkanlar

Le yakraenne’l-Kur’âne nâsun min ümmetî yemrukûne mine’l-İslâmi kemâ yemruku’s-sehmu mine’r-remîyyeh.

İnsanı hüzne ve korkuya düşüren hadîs-i şerîflerden bir tanesi. Peygamber Efendimiz buyuruyor ki;

“Ümmetimden bir kısım insanlar var ki onlar Kur’ân-ı Kerîm’i okuyacaklar. Muhakkak okuyacaklar, okuyup duracaklar ama okun yandan fırlayıp gittiği gibi İslâm’dan fırlayıp çıkıp gidecekler.”

Kur’an okuyacaklar ama dinden çıkıp gidecekler. İşte bu da işin tehlikeli tarafı... İnsanın gözünü dört açması, yaptığı işe, söylediği söze, yürüdüğü yola dikkat etmesi lazım. Kur’ân-ı Kerîm’i okuyunca mânasını düşünmek, mânasına uygun hareket etmek ve titremek, Allah’ın azabından, gazabından, “Acaba cezasına ben uğrayabilir miyim? Uğrar mıyım? Beni cezasından kurtaracak bir garanti aldım mı?” diye korkmak lazım. Korku olmadan olmaz! Ümidi de kesmemek lazım, Allahu Teâlâ hazretlerinin rahmeti çoktur diye... Ortada duracak işte.

Burada, biz kendimiz Kur’an okuyalım, kendimize dikkat edelim, takvâ ile yürüyelim, yüreğimiz titreye titreye her yaptığımız işe bakalım, diye bir mâna çıkıyor. Tamam!

İkinci mâna da; bazı kimseler vardır, Kur'an okur ama okun yaydan fırlayıp çıkıp gittiği gibi dinden çıkıp gitmişlerdir. Aman onlara dikkat edin mânası da çıkmıyor mu? Peygamber Efendimiz buyuruyor ki;

“İlim dindir. Dininizi kimden aldığınıza bakın.”

Kimden öğreniyorsun sen İslâm'ı? Çok önemli!..

Geçenlerde bir tüccar arkadaşımız anlattı. Bir hoca varmış; hoca değil, hoca denmez... Bir şeyh varmış, şeyh denmez... Adamlarına namaz kıldırılmıyormuş. Abdest alıp namaz kılanla da alay ediyormuş, diyormuş ki;

“Ben 20-30 sene önce bir kılmıştım.”

“Sen ne yapıyorsun be herif?” deyince diyormuş ki;

“Ben muhabbetullah veriyorum.”

Sus, yalancı! Muhabbetin en güzel numunesi Allahu Teâlâ hazretlerinin huzurunda el pençe divan durup onunla münâcât etmek... O'nunla söyleşmekten güzel ibadet mi olur?

Allahu Ekber. “Her şeyi bir tarafa attım, sen en büyüğün yâ Rabbi, huzuruna geldim.” diyorsun. Elini bağıyorsun huzurunda, gözün yerde edeple, terbiye ile huzûr-ı ilâhîde duruyorsun. Tesbih ediyorsun, “Yâ Rabbi! Seni her türlü noksan sıfattan tenzih ederim.” *Sübhânekallahümme ve bi-hamdike.* “Sana hamd u sena ederim.” *Ve tebâre kesmuke ve teâla ceddüke.* “Senin ismin mübarektir, pâktır, şânın yücedir.” *Ve lâ ilâhe gayrüke.* “Senden başka ilâh yoktur, sadece sana ibadet ederim.” diyorsun.

Elhamdülillâhi Rabbi'l-âlemîn, er-Rahmani'r-Rahîm, mâliki yevmi'd-dîn. “Hamd, her çeşit övgü Allahu Teâlâ hazretlerindedir. O Rahman ve Rahim'dir. Merhameti, şefkati, lütf u keremi çoktur ama âhirette ceza gününün de sahibidir. İnsanları hesaba çekip de cezasını da verecektir.” diyorsun.

Ondan sonra doğrudan doğruya hitabı doğrultup;

İyyâke na'budu. “Yâ Rabbi, sana ibadet ederiz.” diyorsun.

İnsan karşısındakine “sana” der.

İyyâke na'budu. “Ancak sana ibadet ederiz.” *Ve iyyâke nesta'in.* “Ve ancak senden yardım isteriz yâ Rabbi!” diyorsun, konuşuyorsun. Mevlâyla konuşuyorsun.

“E, ben görmüyorum.”

Güneşe bakabilir misin?

Güneşe bakmaya gözün tahammüllü değil. Musa *aleyhisselam* da istedi;

“Yâ Rabbi!..” *Erinî enzur ileyke.* “Müsaade et de seni göreyim.” dedi.

Göremezsın! O gönül gözüyle görülür, normal gözle gözün yanar. Radyoaktif saldırıya ait sivil savunma tavsiyelerinde, “Radyoaktif ışık gördüğünüzde, bir devamlı parıltı gördüğünüz zaman gözlerinizi kapayın.” yazıyor.

Neden?

O radyoaktif ışığa insanın gözünü kör eder. 30 kilometre, 50 kilometre uzakta bir atom bombası patlamış; sen oradan gelen ışığa baktın mı gitti gözün... E atoma bakamazsın,

güneşe bakamazsın, oraya bakmayı ne istersin?

Fe-in lem tekün terâhu fe-innehu yerâke.

“Sen onu görmüyorsun ama O seni görüyor.”

Fe eynemâ tüvellû fe-semme vechullah.

“Nereye yüzünü dönsen Mevlâ'nın cemali orada.”

Konuşuyorsun... Bu ibadetten güzel ibadet mi olur? Aptal adam!.. Namazdan haberi yok ki!.. Sonra ne cesarettir; Allah “namaz kıl” demiş, bu zât “kılmayın” diyor. Sübhânallah! Resûlullah “namaz kıl” demiş, “gözümün bebeği, gözümün serinliği namaz” demiş, bütün ömrü boyunca kılmış, bu kılmıyor... O halde Allah onu ıslah etsin. Layıkça verir, yoksa bu sözden dolayı mahveder.

İnsanın ilmi, dini kimden aldığına bakması lazım...

Kimden öğreniyorsun bu dini?

Kur'an okuyan filanca adam...

Hangi yolda yürüyor? Yoluna bak, işine bak, biraz dikkat et. Kur'an okuyor ama bak,

bazı Kur'an okuyanlar okun yaydan fırlayıp gittiği gibi dinden çıkıp gidiyorlarmış. Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* buyurmuş ki;

“İleride karanlık gece parçaları gibi fitneler olacak.”

Bunu bildirmiş. O kadar canlı ve bugünün hadiselerine öyle cevaplar veriyor ki... Sanki Resûlullah Efendimiz zamane insanlarımızın yanlış işlerini görmüş de kalkmış, “Onlara haber verin, selamımı söyleyin, öyle yapmasınlar.” der gibi bugünün hadiselerine cevaplar veriyor. O kadar canlı!

Peygamber *sallallahu aleyhi ve sellem* Efendimiz; “Büyük fitneler olacak.” diyor.

“O fitnelerden kurtuluş nedir yâ Resûlallah?” diyorlar.

“Allah'ın kelâmına, Kur'an'ına ve benim sünnetime sarıl.” diye tavsiye ediyor. Peygamber Efendimiz'in hayatını oku, yolunu oku; o hayatı nasıl geçirmişse sen de onu kendine numune al.

İslâm'ı en iyi o bilmez mi?

En iyi o bilir. En doğru yolu o gösterir.

“Efendim, Resûlullah gerekmez.”

Yandın sen! Resûlullah gerekmez mi?..
Allahu Teâlâ hazretleri;

Kul in küntüm tuhibbûnallâhe fe'ttebiûnî. “Allah’ı seviyorsanız Resûlullah’a tâbi olacaksınız.” buyuruyor.

Size Allah’ın sizin neyinizden hoşlandığını Resûlullah bildirecek. Onun için insanın İslâm ile bağlılığı, sünnet-i seniyyeye saygısı olup olmadığından anlaşılır. Okur, Kur’an’ı yanlış tefsir eder.

Papazın birisi Allahu Teâlâ hazretlerinin birliğini bildiren âyet-i kerîmeyi tutup Allah’ın üçlüğüne delil getirmeye çalışıyor. Çevirip çevirmiş, kitabında öyle yazmış. Yani Kur’an âyetini döndürüp döndürüp “Allah üçtür” diye delil getirmek istiyor. Hadis olmazsa Kur’ân-ı Kerîm’i anlayamazsın ki... Nasıl anlayacaksın Kur’ân-ı Kerîm’i?

Onun için iyi Müslümanlık, Kur’ân-ı Kerîm’e uygun, sünnet-i seniyyeye bağlı Müslümanlıktır. Sünnet çiğnenerek iyi Müslümanlık olmaz ve işin doğrusu anlaşılmaz.

İşte o ölçüye sahip olan bir insanı bulursan, bir de takvâ ehli olduğunu görürsen, söylediklerini yapan bir kimseyse onun sözünü dinle. Yoksa özü başka sözü başka insanlar çöktür.

İnsanı aldatmak için yankesici yanına yanaşsa, “Ben yankesiciyim.” diyecek mi? Kartını mı gösterecek? Eski mahkûmiyetlerini mi gösterecek? “Bak, yemin ederim ki ben yankesiciyim, işte resmim burada, birkaç defa da filanca hapisaneye girdim, çıktım.” mı diyecek? Yoo, aksine en güzel şekilde yanına sokulacak. Maksat, seni kandırmak...

Onun için “Altından kendini sakın, zehiri hiçbir zaman teneke kupa içinde sunmazlar.” diyor. Altından kendini kolla, zehiri teneke kupanın içinde sunmazlar. Seni aldatıp kandırmak için dışı yaldızlı şeyin içine koyarlar. Sen onu içersin, “hop” gidersin. Dışı yaldızlı şeylere dikkat et. Dini kimden öğrendiğine, yolu kimden aldığına, hangi yola gittiğine dikkat et.

Sonra itimat et... 1400 yıl hiç akıllı insan geçmemiş mi? Hepsi yanılmış da şimdi bu adam mı doğru yolda? 1400 yıl bunca kitaplar,

ciltlerle eserler yazılmış... Öyle kitaplar ki caminin içini doldurur. Öyle alimler geçmiş ki yanına 20-30 tane adam gelince bir defa ismini, memleketini, baba adını soruyor, sonra sıradan hepsini sayıyor. Hafızası böyle güçlü kuvvetli insanlar geçmiş. Dini bilgisi kuvvetli insanlar geçmiş. Onlar bilmiyor da sen mi biliyorsun? Senin hadisten, âyetten haberin yok. Ondan sonra dinde reform yapmaya kalkıyor, diyor ki;

“Bu böyle olacak efendim... Bana kalırsa şu şöyledir efendim...”

“Bazıları Kur’an okur da dinden okun yaydan fırlayıp çıkıp gittiği gibi gider.” derken biraz, “Onlara aldırmayın.” mânası çıkmıyor mu? O halde birisi İslâm hakkında konuşuyorsa kimdir, neyin nesidir, ne kadar salahiyetlidir, onu ölçmek lazım. Senin bu işte yetkin, salahiyetin nedir? Bunu aslında hükümet de yapıyor. Bir insan doktorluk yapmaya kalksa hükümet yakasına yapıyor, “Gel bakalım, senin tıp fakültesinden diploman var mı?” diye soruyor. Neden? Çünkü Tıp Fakültesi’nde okumadan doktorluk yapmaya kalkarsa adamların canlarını yakabilir, hayatlarına

mâni olabilir. Yarım doktor candan eder. Peki, yarım hoca dinden eder; yarım hocaların yakasına yapışıp da kim soracak? Soramıyorsun... Gözünü açacaksın, Allah'a dua edecek, yalvarıp yakaracaksın; başka çare yok. Kimseye bir şey soramazsın. Memlekette hürriyet var, demokrasi var. Herkes fikir bakımından hürdür. Her şeyi de uzun boylu söyleyemiyorsun ama şunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Zaten başkalarıyla uğraşmanın da sonu gelmez. Bütün kötülere düzeltmeye çalışsan bir tanesini düzeltemeden ömrün biter. En iyisi doğruyu söylemek... Doğrusu Kur'ân-ı Kerîm'i oku, Resûlullah'ın sünnet-i seniyyesini oku, o yoldan git. Allah'a iltica et. Gözün yaşlı olsun. Geceleri tenhalarda Allahu Teâlâ hazretlerine iltica et; "Yâ Rabbi! Ben sana iyi kulluk etmek istiyorum. Ola ki hatalı işler yapmakta olabilirim. Mümkündür, muhtemeldir. Ben şu aciz aklımla bir şey yapıyorum ama yanlışsa düzelt yâ Rabbi!" de. Vallahi düzeltir! Düzeltir, *âmennâ* ve *saddaknâ*. Allahu Teâlâ hazretleri Hâdî'dir, hidayeti kullara o veriyor. Yanlışın varsa Allah düzeltir, düzeltiyor, misalleri var. Rüyalarıyla

gösteriyor. Geçen Erzurum'da genç bir arkadaşımızı anlattılar. Bir yere müdavim imiş, bir gruba bağlı imiş. Temiz kalbi var, Resûlullah *sallallahu aleyhi ve sellem* hazretlerini görmüş. Demiş;

“Yâ Resûlallah! Bu zümre hakkında ne dersin?”

Efendimiz; “İş yok, hayır yok.” demiş. O zümreyi bırakmış. Bak, Allahu Teâlâ hazretleri insana böyle gösterir. Kalbini pâk eyle, Allahu Teâlâ hazretlerine mütevazıyâne, menfaat hissi ve art niyet olmadan yalvar, yakar. Mutlaka Allahu Teâlâ hazretleri insanın elinden tutar, insanı bırakmaz.

c. Yatarken Okunacak Dua

Li-ye'kul ehadüküm hîne yürîdu en yenâme âmentü billâhi ve kefertü bi't-tagût vaadallâhu hakkun ve sadaka'l-mürselûn. Allahümme tubtu ileyke ve ene mine'l-müslimîn. Allahümme innî euzûbike min tavârike hâze'l-leyli illâ târikan yetrukü bi-hayrin.

Hadîs-i şerîfte Peygamber Efendimiz buyuruyor ki:

“Sizden biriniz desin.”

Ne zaman?

“Uykuya varmak murat ettiği zaman, yatacağı zaman şöyle desin.”

Bakalım ne diyecekmişiz... Diyeceğimiz sözü de Resûlullah öğretiyor:

“Ben Allah’a iman ettim. Allah’ın varlığına, birliğine inandım, iman ettim. Allah’ın mü’min kuluyum.” Sonra; “Şeytana da küfrettim yani şeytanın da karşısındayım. Şeytana da uymamaya söz vermişim, onun karşısındayım. Allah’a kulluk edeceğim, şeytana uymayacağım. Şeytanın düşman olduğunu, yanlış yola götürdüğünü biliyorum. Onun karşısındayım. Allah’ın kuluyum. Allah’a iman ettim.”

“Allah’ın vaadi haktır, olacaktır. Muhakkak bir zaman gelecek, dedikleri bir bir tahakkuk edecektir. O’nun söylediği şeyler gelecektir. Allah mü’minlere cennetini, cemalini ihsan edecek; kâfirlere de cezasını tattıracak, ukubetini cehennemde gösterecektir. Vaadi haktır. Bunda ‘hulf’, vaadinden dönmek yoktur. Bu iş olacak. Kâfir

cezasını çekecek, mü'min safasını sürecektir.” diyecek.

Sonra; “Allah’ın gönderdiği elçiler, gönderilmiş olan o mübarek peygamberler doğru söz söylemişlerdir, doğrudur.” Bak, duanın içinde bile nasıl Resûlullah’a bağlanıyoruz. Devamında, “Yâ Rabbi! Ben sana yöneldim, sana tevbe ettim. Yanlış yolu bıraktım, senin yoluna girdim, o tarafta gidiyorum. Ben müslümanlardayım. Kendimi sana, senin yoluna teslim etmişim. Sana kul olmaya razıyım. İrademi sana bağlamışım. Yâ Rabbi! Ben bu gece başa gelecek musibetlerden sana sığınırım. Başıma gelip çatacak olaylardan sana sığınırım. Hayır ile gelen olay müstesna, ötekilerin hepsinden sana sığınırım.” diye Allah’a sığınacak. Yatarken bu duayı ediniz. İster mânasını söyleyin, ister bu duayı yazın. Mânasıyla beraber Arapça aslını söylemek daha iyi olur. İstersen Arapça’sını söyle. Şöyle:

Amentü billâh ve kefertü bi’t-tâgût.
“Allah’a inandım, şeytana karşı geldim.”
Vaadallâhu hakkun ve sadaka’l-mürselûn.
“Allah’ın vaadi haktır, peygamberler doğru

söylemişlerdir.” *Allahümme tubtu ileyke ve ene mine’l-müslimîn.* “Yâ Rabbi! Ben sana döndüm, sana tevbe eyledim ve ben müslümanlardayım, nefsimi sana teslim etmiş kişilerdenim.” *Allahümme innî eûzubike min tavârike hâze’l-leyl.* “Bu gece başa gelip çatacaklardan ben sana sığınırım yâ Rabbi!” *Illâ târikan yetrukü bi-hayrin.* “Hayırla gelip çatan şeyler müstesna, ötekilerin hepsinden sana sığınırım yâ Rabbi!..”

İnsan geceleyin yatarken Allah’a sığınacak. Böyle Allah’a sığınırca onun da mutlaka karşılığı olur. Mutlaka Allahu Teâlâ hazretleri insanı o gecenin felaketinden, sıkıntısından, üzüntüsünden hıfzeder. O geceyi ve o sabahı ona hayreyler. O gün ve o gece hayra kavuşur. Allahu Teâlâ hazretleri imanımızı kalbimizde canlı eylesin. Sözde, dilde, dilin ucunda olmasın. Pamuk ipliğiyle bağlı olmasın. İmanımız kalbimizin içine girmiş, yerleşmiş, orasını pırıl pırıl aydınlatmış olsun ve bizim önümüze de ışık versin. Yolumuz da karanlık yol... Karanlık yolumuzu da imanımız pırıl pırıl ışıtsın. O nurlu yolda imanın nuruyla yürümeyi Allah cümlemize

nasip etsin. Cümlemizi, kendisine güzel tevbe edip, yönelip, teslim olan ve O'nun nimetine nâil olan bahtiyarlardan eylesin.

Allah cümlelizden razı olsun.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

8 Ramazan 1403 / 19.06.1983

İskenderpaşa Camii/ İstanbul

[Bütün HADİS DERSLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

